

Homilia del P. Abat Josep M. Soler
Dimecres 19 durant l'any - II
VIII Aniversari de la Benedicció Abacial
Ez 9, 1-7.10.18-22; Mt 18, 15-20

El profeta Ezequiel, a la primera lectura, narrava una visió de les més dramàtiques de la Primera Aliança: la sortida de *la glòria de Déu* del temple i de la *ciutat de Jerusalem*. Simbòlicament manifesta que Déu deixava d'estar enmig del seu poble a causa de la seva continuada infidelitat que es traduïa en un culte buit i en una pràctica sistemàtica de la injustícia per part dels dirigents i de la majoria del poble. Malgrat la gravetat d'aquesta manera divina de fer descrita per Ezequiel, no és un abandó per sempre. El profeta cap al final del seu llibre anuncia que la *glòria de Déu* tornarà enmig del seu poble (cf. Ez 43, 1-12). Perquè Déu és pacient i estima massa per desentendre's del seu projecte dinàmic de salvació. El fragment d'avui és una crida dramàtica a la conversió, i a tenir present que viure segons Déu fa bé a la persona humana i a la societat.

Déu estima els pobres, els qui sofreixen, els qui són tractats injustament. Per això, tant com el text del profeta constitueix una condemna dels qui obraven el mal, és també un moment de salvació per als qui són *afigits* a causa de les *abominacions* que es cometien en el que hauria hagut de ser el lloc més sant i més just de tota la terra a causa de la presència de *la glòria de Déu* en *el temple* de Jerusalem. I com que és un moment de salvació, Déu fa marcar *el front* dels qui han sofert, com a senyal eficaç d'alliberament.

Per la tradició cristiana, *la glòria de Déu* tornà al temple de Jerusalem quan Jesús hi fou *presentat al Senyor* com a *fill primogènit* (cf. Lc 2, 22-23). Es tracta, però, d'un retorn simbòlic, provisional. Perquè, en endavant, *la glòria de Déu* es trobarà allí on sigui Jesús. El seu cos és el nou temple. En Jesús, *la glòria de Déu* transita pels camins empolsats de Palestina, es manifesta en la simplicitat de la convivència amb els deixebles, es fa solidària amb els pobres i exclosos, ofereix el perdó i la pacificació del cor, porta la salvació als desvalguts. *La glòria de Déu* es manifesta sobretot dalt la creu, quan del costat obert de Jesús en *brollà sang i aigua* (Jo 19, 34) donant acompliment a la profecia d'Ezequiel segons la qual del costat dret del temple brollaria una font que portaria vida a desdir (Ez 47, 1-12); per això en morir Jesús *el vel del temple s'esquinçà de dalt a baix* (Mt 27, 51) perquè l'accés a *la glòria* i a la santedat de Déu quedava obert a totes les persones de bona voluntat.

Des d'aleshores, *la glòria* i la santedat de Déu són presents on hi ha Jesucrist que actua per mitjà de la seva Paraula i dels seus sagraments; és present, també, quan *n'hi ha dos o tres de reunits en el seu nom* --en Església-- per pregar, per viure l'amor fratern, per perdonar, per servir; *la glòria de Déu* és present arreu on hi ha un cor generós; és present en els pobres, els malalts, els qui sofreixen, els qui són víctimes de la violència i de la injustícia.

En la Nova Aliança inaugurada i segellada per Jesucrist, també ens ha estat donat un distintiu *al front* com a signe de salvació: el senyal de la creu rebut en el baptisme i renovat cada dia, inseparablement unit a la unció de l'Esperit rebuda en la confirmació. No és un senyal màgic, un talismà que allibera de tota dissort... Com hom podria ser si la creu és l'ara del sacrifici cruent de Jesús! Rebre o fer el senyal de la creu és posar-se sota la força salvadora del Crist mort i ressuscitat que, per l'Esperit Sant, ens crida a ser eternament vencedors amb ell. Fer el senyal de la creu és, també, renovar la consciència que cal viure amb la mateixa actitud de donació que va viure Jesús portat

per l'Esperit. Fer el senyal de la creu és, doncs, una crida a la fe i a traduir-la en la pròpia vida.

En Jesucrist *la glòria de Déu* ha quedat definitivament compromesa amb la humanitat. *Déu ha estimat tant el món que li ha donat el seu Fill únic* (Jo 3, 16). No hi ha realitats humanes on d'una manera o altra no s'hi faci present. Encara que en el nostre món hi hagi, com en el d'Ezequiel, persones que fan el mal, que actuen amb violència i que persegueixen els innocents, gent que no respecta la vida i la persona dels altres en les diverses etapes del seu desenvolupament, Déu no deixa d'actuar, normalment des de la discreció, des d'una feblesa eficaç, com ho va fer Jesús. I al final de la història sortirà victoriós sobre el mal del món i vindicarà la sofrència dels innocents perquè quedi ben clar que "la glòria de Déu és –també– l'home vivent" (St. Ireneu).

Mentre, enmig de la lluita incessant entre el bé i el mal que es dona tant al nostre interior personal com en tants àmbits de la societat arreu del món, nosaltres, els cristians, que hem contemplat en la fe la *glòria* del Fill de Déu (cf. Jo 1, 14) perquè hem estat *il·luminats amb el seu coneixement* (cf. 2C 4, 6), hem de reflectir-la, aquesta *glòria del Senyor* (cf. 2C 3, 18), així com el poder de la creu, amb la qual hem estat marcats ens l'Esperit. Ho hem de fer essent testimonis de l'Evangelí, promotors de justícia i de pau, de reconciliació i de superació de tota mena de mal.

És un programa que no és gens fàcil, que demana compromís i abnegació. Però val la pena per fer trobar el sentit i el valor de cada persona, el sentit i el valor de la història. Els cristians hem, de testimoniar on es troba el camí de la felicitat i de la realització personal plena; hem de fer conèixer la llum i la veritat que poden guiar i alliberar les persones. Més que més, quan constatem que hi ha tants poders polítics, econòmics o mediàtics que volen disposar segons els seus interessos de les ments i dels cors dels ciutadans. La memòria dels màrtirs Poncià i Hipòlit que avui celebrem ens encoratja al testimoniatge i ens assegura la seva ajuda intercessora, participants com són de la victòria definitiva de Jesucrist.

La glòria de Déu es farà ara present enmig de nosaltres en la petitesa de les espècies sacramentals, però amb tota la seva plenitud de vida. Per això ens disposarem a acollir-la a l'inici de la pregària eucarística amb el cant dels *querubins* (cf. Is 6, 3) que adoren la triple santedat de Déu que manifesta la seva *glòria*.